

Soud rekursní má za to, že nelze v souzeném případě předem říci, že domáhání se práva jeví se býti svévolným nebo marným, neboť příznivý výsledek sporu závisí na tom, zda se podaří stěžovateli dokázat, že v době smíru byl nepřičetným. O této otázce nelze předem spolehlivý úsudek pronést a proto neprávem první soud Dr. L-a zprostil zastupování.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

### D ů v o d y:

Soudní smír ze dne 14. ledna 1933 č. j. Ck II 265/32-10, uzavřený před krajským soudem v M., se stal ve sporu advokátském, v němž podle § 27 c. ř. s. musí procesní úkony vykonávat advokát, nikoliv strana, a procesní úkony zmocněným advokátem předsevzaté mají podle § 34 první věta c. ř. s. proti odpůrci též účinek, jako by je strana sama byla předsevzala. Může proto v advokátském sporu uzavřít soudní smír před sborovým soudem jen advokát jménem strany a byl tudíž soudní smír před krajským soudem v M. uzavřen procesním zmocněncem Václava K-a, třebaže byl přítomen a smír spolupodepsal. Nezáleží proto na tom, zda strana sama, Václav K., spolupodepsal smír v nepřičetnosti vzniklé prý dlouhým předcházejícím jednáním, nýbrž záleží na tom, zda jeho procesní zmocněnec projevil zákonným způsobem souhlas se smírem a to se stalo, neboť zákonný obsah plné moci nebyl způsobem § 32 c. ř. s. odpovídajícím obmezen. Bylo proto domáhání se neúčinnosti soudního smíru z důvodu nepřičetnosti Václava K-a při uzavření smíru marným a právem žádá dovolací rekurent podle čl. XXXIII. uvoz. zák. k c. ř. s. jako advokát chudé strany o zproštění ze zastupování Václava K-a.

### Čís. 13804.

**Zákon o základních ustanoveních soudního řízení nesporného ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.**

**Do usnesení nařizujícího zajišťovací opatření není opravného prostředku, i když bylo vydáno ve formě usnesení povolujícího exekuci.**

(Rozh. ze dne 27. září 1934, R I 1033/34.)

R e k u r s n í s o u d povolil v opatrovnické věci nezl. manželských dětí exekuci k zajištění pohledávek na výživném proti otcovskému dědu dětí.

N e j v y š š í s o u d odmítl rekurs otcovského děda.

### D ů v o d y:

Jde o zajišťovací opatření vydané rekursním soudem po rozumu § 50 (3) zákona ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n., když byl proti prvním soudem povolujícímu usnesení stanovícímu vyživovací povinnost dovolacího rekurenta po rozumu § 143 obč. zák., podán rekurs (sb. n. s. čís. 11.900). Proti usnesení nařizujícímu takovéto zajišťovací opatření není však podle § 50 (4) cit. zák. dopuštěn opravný prostředek.

Je nerozhodné, že zajišťovací opatření bylo vydáno ve formě usnesení povolujícího exekuci, neboť zajišťovacím opatřením může být podle povahy věci také exekuce zajišťovací, vůbec každé vhodné opatření, jímž se může téhož účelu dosáhnouti (viz Mrština: Zákon o základních ustanoveních soud. řízení nesporného str. 234, a Hora: Soudní řízení nesporné str. 138). Usnesení to jest přes svou formu úkonem v oboru soudnictví nesporného. Ustanovení § 50 odst. (6) cit. zák. týká se též povolení donucovacích opatření nebo jiných vhodných prostředků proti účastníkům, kteří se rozhodnutí soudu nepodrobili, má na mysli v y - n u c e n í a n i k o l i z a j i š t ě n í výkonu (což není souznačným s p r o - v e d e n í m výkonu).

### Čís. 13805.

**Zákon ze dne 22. února 1934, čís. 34 sb. z. a n., o dočasných opatřeních v exekučním a konkursním řízení proti nezaměstnaným.**

**Ochrany zákona se může dovolávati jen dlužník, jenž se dostal nezaviněně do hospodářské tísně, kterou způsobily příčiny na jeho vůli zcela nezávislé, nikoliv dlužník, který se vlastním zaviněním musil samostatné výdělečné činnosti vzdáti.**

(Rozh. ze dne 27. září 1934, R II 359/34.)

Dlužník navrhl odklad vnucené dražby nemovitosti podle zákona ze dne 22. února 1934, čís. 34 sb. z. a n. Soud první stolice návrhu vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Jde o to, zda jest v souzeném případě pokládati dlužníka za nezaměstnaného ve smyslu § 4 odstavce (2) zákona ze dne 22. února 1934, čís. 34 sb. z. a n. Zšetření, jež bylo nařízeno, vyplývá, že dlužník měl velmi dobře jdoucí obchod, že však živnost špatně vedl a lehkomyšlně žil. Soud má za to, že nelze proto pokládati dlužníka za »nezaměstnaného« ve smyslu uvedeného ustanovení zákona, ježto toto ustanovení předpokládá, že k zastavení výdělečné činnosti (provozu) došlo pro hospodářské poměry. Zákon chce v tomto směru dlužníka, jenž pro hospodářskou tíseň musel v provozu ustati, tudíž nemůže svou výdělečnou činnost vykonávati, chrániti potud, že chce vyloučiti prodej (dražbu) jeho movitého (nemovitého) majetku. Nedošlo-li však k zastavení provozu pro hospodářskou tíseň, nemá důvodu chrániti takového dlužníka. Dlužník, jak již shora uvedeno, žil velmi lehkomyšlně, vedl podnik neobchodně a i jinak byly to osobní poměry dlužníkovy, jež způsobily, že podnik, kdysi kvetoucí, upadal až posléze dlužník o vše přišel. Nebyly to tedy v projednávaném případě hospodářské poměry, jež způsobily hospodářské zhroucení dlužníkovu a tím i zastavení provozu a důsledkem toho nezaměstnanost dlužníkovu, nýbrž byly to okolnosti, tkvící v jeho osobě. Dlužník nepřichází proto v úvahu jako »nezaměstnaný« a nelze naň použití svrchu uvedeného zákona.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

### Důvody:

Napadené usnesení vyhovuje stavu věci a zákonu, pročež se odkazuje na jeho správné důvody, jež nebyly vyvráceny vývody dovolacího re-